

[Justitsministeren.]

kan jo faa forfærdelige Følger. Naar en ung i enhver Henseende flink Mand eller Kvinde er blevet beruset, har, som et æret Medlem sagde fra denne Plads, drukket sig fuld ganske simpelt og saa i Fuldskab begaar en Lovovertrædelse, som det er fuldstændig udelukket, at han eller hun nogen Sinde vilde begaa i ædru Tilstand, skal man saa fuldstændig knuse dette unge Menneskes Liv, fordi man principielt vil se bort fra Beruselsen? Skal man, vidende, at dette unge Menneske, som virkelig er pligtopfyldende og ordentligt, men som een Gang har været letsindigt, og som, advaret mod nogen Sinde at beruse sig mere, aldrig i ædru Tilstand vilde begaa en Forbrydelse — skal man overfor ham sige: Det ser vi bort fra, vedkommende skal straffes alligevel. Sæt nu, at en ærlig og fuldstændig brav ung Knøs er blevet beruset og stjæler i Beruselse et Ur eller en anden Ting, som skinner ham i Øjnene, uagtet han er det ærligste unge Menneske, som tænkes kan, og aldrig i ædru Tilstand vilde begaa Tyveri — skal han saa virkelig, naar han har gjort dette i en paa Grund af Beruselsen forringet Bevidsthedstilstand, dømmes for Tyveri, som om han havde været ædru? Jeg synes ikke, det er rimeligt, og derfor har jeg fundet det rigtigt efter Forhandling med Udvalget i Folketinget, at man aabnede Mulighed for, at et saadant ungt Menneske kunde undgaa i et Tilfælde som det, jeg her har skildret, at blive straffet for Tyveri og stemplet som en Tyv hele sit Liv igennem. Det er hele Sagen, og paa dette Punkt synes jeg ikke, det ærede 7de landstingsvalgte Medlem, som ellers anførte gode Grunde for sine Paastande, havde Ret.

Saa kom det ærede Medlem til Spørgsmaalet om Straffrihed for Bedrageri, naar fuld Erstatning ydes. Den Bestemmelse i den nuværende Lov, at Tiltale kan bortfalde, naar vedkommende betaler, hvad han har bedraget, har haft forargelige Følger i mange Tilfælde. Men Sagen har ganske rigtig to Sider. Der kan være det Tilfælde, hvor den bedragne Part i høj Grad trænger til at faa Dækning for det Tab, Bedrageriet har paaført ham, og hvor Bedragerens Familie er villig til at betale, naar Bedrageren kan slippe for at blive sat under Tiltale, og det vil jo ikke kunne lade sig gøre, hvis

han bliver domfældt, siger man saa. Men det Tilfælde, som det ærede Medlem derefter skildrede, er et Tilfælde, som er meget vel foreneligt med Bestemmelsen om, at Bedrageren skal domfældes, selv om Pengene skaffes til Veje; for det var jo et Benaadningstilfælde. Det ærede Medlem skildrede, hvorledes han som Minister først, da Sagen blev ham forelagt, havde sagt eller i hvert Fald tænkt, at han ikke vilde indstille vedkommende til Benaadning, for naar han havde bedraget, saa skulde han have sin Straf derfor, men derefter var den bedragne kommet og havde sagt: Benaad ham dog, for saa faar jeg mine Penge, og hvis jeg ikke faar mine Penge, saa er jeg ruineret. Og saa gjorde det ærede Medlem som Minister den Gang Skridt til at faa vedkommende benaadet. Men det kan ogsaa lade sig gøre her. Efter Lovforslagets Affattelse vil det være nødvendigt at sige til vedkommende: Dømmes maa han, men naar der foreligger saadanne Omstændigheder, ja, saa kan i ganske særlige Tilfælde Benaadningsmagten træde til — netop som Benaadningsmagten gjorde i det Tilfælde, som det ærede Medlem skildrede. Det, som det ærede Medlem den Gang naaede, vil han altsaa netop kunne naa ved den Affattelse, Bestemmelsen har her. Derimod vil man undgaa dette, at den, som er Bedrager, kan slippe for at blive dømt som Bedrager, og det er dog maaske lovlig meget, at den, der har bedraget en anden, maaske paa en meget lumsk og om en skarp forbryderisk Villie vidnende Maade, skal kunne slippe fuldstændigt, ikke alene for Dom, men for Tiltale, for Retsforfølgning i det hele, naar blot Pengene bliver betalt. Derfor tror jeg, at den Affattelse, her foreligger, efter den Skildring, som det ærede Medlem selv gav af Spørgsmaalet, maa være den rigtige. Men vi kan jo forhandle om det.

Hvad Kapitel 12, Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed angaar, mente det ærede 7de tingvalgte Medlem, at der burde ske en Forhøjelse af Maksimaene i de forskellige Paragraffer. Ja, det er jo en ren Skønssag. For mig har Bestemmelserne i dette Kapitel ikke nogen overdreven Interesse. Man maa nok stille disse Forbrydelser op og medtage dem i en Straffelov, men i Virkeligheden er det Forbrydelser, som slet ikke vil komme til at foreligge. Der vil ingen blive dømt efter